

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 14 Ιανουαρίου 1953 (Π.Ο.Η.) "Έτος Δ'". Αριθ. 120 - Τιμή Φύλλου Δραχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταύρος Καραμάντσος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Έξαμηνος δραχ. 15.000 - Έτησία δραχ. 30.000 Έξωτετικοῦ: Έξάμ. δολ. 3. - Έτησία δολ. 6
Γραφεῖα : Όδὸς Χαλκοκονδύλη 7 - Ἀθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΔΕΝ ΘΑ ΑΠΟΘΑΝΩΜΕΝ

Γνωρίζομεν, ὅτι ὄνειρον καὶ πόθος τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας εἶναι νὰ ἀποθάνωμεν. Εἴμεθα τόσον βέβαιοι περὶ τοῦ πόθου τῆς αὐτοῦ, ὥστε, ἐὰν εἶχε τὴν δυνατότητα θὰ διέτασσε τὴν ὁμαδικὴν μας δολοφονίαν. Εἰς πείσμα τῆς ὁμῶς δηλοῦμεν, ὅτι δὲν θὰ ἀποθάνωμεν. Δὲν θὰ ἀποθάνωμεν, διότι τὸ ἰδανικὸν τῆς Ἐλευθερίας, δι' ὃ ἀγωνιζόμεθα εἶναι ἡ ἰσχυροτέρα δόνησις τῆς Ζωῆς. Ἡ δὲ πατροπαράδοτος καὶ θεόδοτος Ὁρθοδοξία, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ ὁρμητήριον τοῦ ἀγῶνος μας, εἶναι ἡ πάλλουσα καὶ ὕψιστάτη καρδιά, ποῦ τροφοδοτεῖ μὲ πλούσιον καὶ ζωογόνον αἷμα τὸν ὁργανισμόν τῆς κινήσεώς μας. Τὴν δὴλωσίν μας αὐτὴν ἐπιβεβαίουν τὰ συντριπτικὰ γεγονότα, ἐξ ὧν χαρακτηριστικὸν καὶ πρόσφατον, ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸ κεντρικώτερον σημεῖον τῆς Πειραϊκῆς παραλίας. Ἡ ἀπαγόρευσις τῶν ἀρχῶν ἦτο ἀπόλυτος. Ἡ μὴνις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κοχλάζουσα. Τὸ παρελθόν, μεστὸν πικρᾶς πείρας διὰ τὰ τοιαῦτα τολμηρὰ διαβήματα. Παρ' ὅλα ὁμῶς ταῦτα καὶ εἰς πείσμα ὅλων τῶν πολεμίων παραγόντων μετεβλήθη ἡ Πειραϊκὴ παραλία ἀπὸ τοῦ Τελωνείου μέχρι τοῦ Δημαρχείου καὶ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀγίας Τριάδος εἰς ἓνα ἀπεραντον εἰρηνικὸν στρατόπεδον. Στρατόπεδον, ποῦ περιέκλειε μαχητὰς ἐτοίμους διὰ πᾶσαν, χάριν τῶν ἰδανικῶν, ἐξόρμησιν, κατευθυνομένους ὁμῶς, ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς συνέσεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ. Καὶ τὸ ἀμέτρητον αὐτὸ πλῆθος, μὲ ὑπομονὴν καὶ καλωσύνην κάθησε ὅπῃ τὸ πρωτὶ μέχρι τὸ μεσημέρι, ἀναμένον τὴν εὐλογημένην ὥραν. Καὶ εἰς τὸ πλῆθος αὐτὸ προσετίθεντο, οἱ ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὸ Παλαιὸν Φάληρον.

Βεβαίως τὸ πλῆθος αὐτὸ θὰ νοσταλγοῦσε τὰς παλαιὰς ἐνδόξους ἡμέρας, τῶν μεγαλοπρεπῶν καθόδων μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τοὺς Ἀρχιερεῖς. Δι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν περισ-

σοτέρων ἦσαν πλήρεις δακρύων, ἡ δὲ καρδιά τῶν μεστῶν ἱερᾶς Ἀγανακτήσεως. Εἶναι πρὸς τιμὴν τῶν μαχητῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅτι δὲν ἐξεμάνησαν εἰς τὴν θεὰν τῶν κατασκόπων - ἱερέων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, οἱ ὅποιοι περιδεεῖς προσπαθοῦσαν νὰ προσδιορίσουν τὴν ἀνθρωποθάλασσαν τοῦ Πειραιῶς. Δὲν ἐπέτρεψεν ἡ Ἀστυνομία τὴν λήψιν φωτογραφιῶν, ὥστε νὰ ἀντιληφθῇ ἐξ αὐτῶν ἡ κοινὴ γνώμη τὸ μέγεθος τῆς ἐπιτυχίας. Εἴμεθα ὁμῶς βέβαιοι, ὅτι αἱ ἀναφοραὶ τῶν Ἀστυνομικῶν καὶ ἡ ὁμολογία τῶν κατασκόπων ἱερέων, θὰ πληροφορήσουν τοὺς ἀρμοδίους, ὅτι ζῶμεν, εἰς πείσμα τῶν καὶ πρὸς λύπην τῶν, δὲν θὰ ἀποθάνωμεν.

Ἐξαφνα τὸ πλῆθος αὐτὸ ἀνακινεῖται ὅπως ἡ θάλασσα, ποῦ τὴν συνετάραιε ἰσχυρὸς ἄνεμος. Τί εἶχε συμβῆ; Εἰς τὸ ἀκρότατον σημεῖον τοῦ μετώπου ἓνας ἀσπρομάλλης ἱερεὺς, ὁ πατὴρ Παχώμιος καὶ ἓνας νέος κληρικὸς, ὁ πατὴρ Γεράσιμος, ἐξετέλουν τὸ νοστάλγημα τοῦ πλῆθους, τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ!

Ἡ τελετὴ εἶχε λήξει· τὸ πλῆθος διελύετο ἡσυχῶς, ἐνῶ οἱ ἥρωες κληρικοὶ ὠδηγοῦντο εἰς τὰ κρατητήρια.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο γεγονὸς, ἀποδεικνύει τὴν ἀκατάβλητον θέλησίν μας νὰ ζήσωμεν. Ναὶ θὰ ζήσωμεν καὶ δὲν θὰ ἀποθάνωμεν. Δὲν θὰ δοκιμάσῃ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία τὴν ἀγρίαν χάριν νὰ ἀναχαράξῃ ἐπὶ ἐνὸς ξυαύρου Σταυροῦ τὴν φράσιν «Ἐνθάδε κεῖνται τὰ θύματα τοῦ μίσους μου καὶ τῶν διωγμῶν μου». Ἀπ' ἐναντίας μόνον μας διὰ τοῦ ἀγῶνος μας καὶ τῶν θυσιῶν μας θὰ στήσωμεν τὴν ἡρώϊκὴν ἀψίδα τοῦ θριάμβου, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀναγράψωμεν, μὲ τὸ αἷμα μας, ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη, τὴν ἐπὶ τοῦ Μαραθωνοδρόμου: «Νενικήκαμεν».

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΦΑΤΗΝΗΝ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΧΑΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΩΓΜΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Διανλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

*Καὶ ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ Φάτνῃ
διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι*

ΛΟΥΚ. Β' 7

*Μέλλει γὰρ Ἡρώδης ζητεῖν τὸ παιδίον τοῦ
ἀπολλέσαι αὐτό.*

ΜΑΤΘ. Β' 13

Βαθύτατος ἐγένετο ὁ πόνος εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν, ὅταν ὁ νοῦς μας ἐφθασε, κατὰ τὴν Μεγάλῃν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων, εἰς τὴν Ἀγίαν Βηθλεὲμ, ἐκεῖ ὅπου ἐφορτάζετο, μαζὺ μὲ τοὺς Οὐρανοὺς, ἡ μεγάλη καὶ χαρμόσυτος ἐορτὴ τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς χαρᾶς. Ἡ φύσις ἐκεῖ ἐλευθέρη καὶ χαρίεσσα προσέφερε, το πῶς χαρούμενο χαμόγελο εἰς τὸν Θεῖον Δημιουργόν της, τὸν ὁποῖον ἀντίκρουσε καὶ Βρέφος μέσα εἰς τὴν Φάτνην τῶν ἀλόγων, μέσα εἰς τὸ σπῆλαιον τὸ ἐρημικόν, ὅτε ἡμεῖς ἐστερημένοι ἐλευθερίας ἐδακρύζαμεν μὲ δάκρυ πόνου καὶ λατρείας, διὰ τὸν ἀδικον κατατρεγμὸν μας.

Βαθύτατος ἐγένετο ὁ πόνος εἰς τὰς καρδίας ἐνὸς ἑκατομμυρίου Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ὅταν ἐφορτάζετο ἡ ἡμέρα τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς Ἐλευθερίας, κατὰ τὴν ὁποίαν, Ἐκεῖνος τὸν Ὅποιον ἀνῆγγειλαν οἱ Προφῆται, Ἀρχοντα τῆς Εἰρήνης, ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, γενόμενος ἄνθρωπος, ἵνα τοῖς ἀνθρώποις χαρίσῃ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ αὐτοί, σκλάβοι τῆς θελήσεως τῶν κακῶς σκεπτομένων διωκτῶν, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀφήσουν ἐλευθερίαν τὴν ψυχὴν των, ἵνα εὐφρανθῇ καὶ ἀναπέμψῃ εἰς τὸν χορηγὸν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐλευθερίας, εὐχὰς εὐχαρ στηρίους καὶ δεήσεις αἰωνίας λατρείας.

Καὶ ἐγένετο εἰς τὰς καρδίας τῶν διωκομένων βαθύτατος ὁ πόνος, ὅτε ἡ ὑπὸ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Σωτῆρος Χριστοῦ χαρισθεῖσα τοῖς ἀνθρώποις ἐλευθερία καὶ εἰρήνη. τοῖς ἀφηρέθη ἀπανθρώπως καὶ μὲ ὅλην τὴν εἰς θηρία ἀνήκουσαν σκληρότητα! Δὲν ἔχουν πλέον οὗτοι, ὡς λαὸς ἐλεύθερος ἐξαγοράσας τὴν ἐλευθερίαν του μὲ τὸ αἷμα τὸ ἰδικόν του καὶ μὲ τὸ αἷμα τῶν πατέρων καὶ τῶν τέκνων του· ναι, δὲν ἔχουν τὴν καρδίαν των ἐλευθεράν καὶ τὸ φρόνημα ἀδούλωτον, ἵνα ἐκδηλώσουν τὴν πρὸς τὸ Θεῖον Βρέφος ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην καὶ ἀγάπην, διὰ τοῦ ἐορτασμοῦ τῶν Θεῶν Γεννηθλίων Του κατὰ τὴν ὑπαγόρευσιν τῆς Ὁρθοδόξου συνειδήσεως αὐτῶν.

Φοβερόν! ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι νὰ ὑφίσταται ἡ τυραννία τοῦ μεσαίωνος καὶ νὰ δεσμεύεται, κατὰ τὸν πλέον βάναισον καὶ ἀπάνθρωπον τρόπον, ἡ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως τῶν ἀνθρώπων, μάλιστα δὲ τῆς θεοσευτικῆς, ἥτις δὲν ἔζησε ποτέ, οὔτε δύναται νὰ ζήσῃ ὑπὸ ζυγόν, καὶ ἐὰν ποτέ συναντήσῃ δεσμά, ἐκσπᾷ λίαν ἐπικινδύνως.

Πόνος βαθύτατος καὶ πικρία, συνέχει τὰς καρδίας ἡμῶν, ἐκ τῆς στερήσεως τῆς ἐλευθερίας, καὶ μάλιστα εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι της, καυχῶνται καὶ ἐνασμενίζονται νὰ λέγονται πολιτισμένοι.

Οὐαὶ εἰς τὸν βάρβαρον αὐτὸν πολιτισμὸν των!

Ἀλλὰ διατὶ νὰ πονῶμεν; Ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν, ὅτι εἴμεθα συγκληρονόμοι τοῦ Χριστοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, καὶ ὡς τοιοῦτοι, ἀφοῦ Αὐτὸς ἐδίωχθη, πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ διωχθῶμεν. «Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν».

Καὶ ὁ διωγμὸς εἶναι κληρὸς τῶν ἀληθινῶν Χριστιανῶν. «Πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν διωχθήσονται» καὶ ἐπομένως τοὺς διωγμοὺς πρέπει νὰ ἀποδεχώμεθα εὐχαρίστως.

Περὶ σσότερον δὲ εὐχάριστος γίνεται ὁ διωγμὸς, ὅταν ἡ πίστις ἡμῶν πρὸς Ἐκεῖνον, Ὅστις ἐμίσθη καὶ ἐδίωχθη πρῶτος ἡμῶν, πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστόν, εἶναι βαθυτάτη, εὐλικρινὴς καὶ θερμή, ὥστε διαπύρους νὰ κάμῃ ἡμᾶς.

Ποῖος δὲν θὰ μείνῃ ἀκαμπτος ἐμπρὸς εἰς τὰ δεινὰ τοῦ διωγμοῦ, ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι πατεῦνουν ἀληθινὰ εἰς τὸν διωχθέντα Σωτῆρα Χριστόν; Μισεῖται, διώκεται καὶ δὲν κάμπτεται ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἀλλὰ βαθίζει εὐθαρσῶς καὶ ἀναβαίνει εἰς τὸν Σταυρόν καὶ τέλος δοξάζεται μὲ τὴν δόξαν τῆς Ἀναστάσεως, πού αἰώνια φωτίζει τὸ σύμπαν καὶ τὸ δὴναι εἰς τὴν ἀληθινὴν εὐτυχίαν καὶ χαράν. Διώκεται ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν. τῆς ἐπὶ τῆς γῆς παρουσίας Του. Διώκεται ἀπὸ τὴν Φάτνην μέχρι τῆς Ἀναστάσεως.

Ἰδέτε! Ἐρχεται ἡ Πάναγνος Μήτηρ Του εἰς τὴν Βηθλεὲμ διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Νόμου ἐπιβληθεῖσαν ἀπογραφὴν. «Ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγουστοῦ ἀπογραφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην..... Ἀνέβη δὲ καὶ Ἰωσήφ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐκ πόλεως Ναζαρεθ εἰς τὴν Ἰουδαίαν εἰς πόλιν Δαβὶδ, ἥτις καλεῖται Βηθλεὲμ, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐξ οἴκου καὶ πατριᾶς Δαβὶδ» «Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ εἶναι αὐτοῖς, τὸν Ἰωσήφ καὶ τὴν Μαριὰμ, ἐκεῖ, ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ τεκεῖν αὐτήν. Καὶ ἔτεκεν τὸν Υἱόν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν καὶ ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ, διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι».

Ἰδοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν Βηθλεὲμ ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ ἀχώρητος παντί, ὁ ἐν τῇ δρακὶ Αὐτοῦ συνέχων τὰ σύμπαντα. Καὶ ἐγένετο ἀποκρουόμενος, δὲν εὐρέθη δι' Αὐτὸν τόπος ἐν τῷ καταλύματι!

Οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι! Τοῦτο πρῶτον σημεῖον τοῦ κατ' Αὐτοῦ διωγμοῦ.

—«Ἀκούσας δὲ Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς ἐταράχθη καὶ πᾶσα Ἱερουσόλυμα μετ' αὐτοῦ! Τοῦτο δεύτερον σημεῖον τοῦ κατὰ τοῦ Σωτῆρος διωγμοῦ, τοῦ εἰπόντος «εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν».

—Τότε Ἡρώδης ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μάγων ἐθυμώθη λίαν, καὶ ἀποστείλας ἀνείλε πάντας τοὺς παῖδας, τοὺς ἐν Βηθλεὲμ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ὄρεσις αὐτῆς ἀπὸ διετούς καὶ κατωτέρω, κατὰ τὸν χρόνον, ὃν ἠμείβωσε παρὰ τῶν μάγων!»

Ἰδοῦ, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κατὰ τοῦ Σωτῆρος διωγμῶν, τοὺς ὁποίους ἤγειραν οἱ ἄνθρωποι τοῦ μίσους καὶ τοῦ ψεύδους. Ἰδοῦ, πῶς ἐκσπᾷ ἡ μανία τῶν φθονερῶν καὶ ἀγνωμόνων ἀνθρώπων κατὰ τῆς ἀληθείας, καὶ πῶς ὁ λαλήσας πρὸς ἡμᾶς Θεὸς Λυτρωτῆς καὶ εἰπὼν «εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν»

ἰδοὺ πῶς, βρέφος ἀκόμη ὢν, τίθεται ὑπὸ ἀπηνῆ διωγμὸν καὶ φεύγει ἀπὸ τῆς Βηθλεὲμ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἵνα ἀποφύγῃ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου διαταχθεῖσαν σφαγὴν τῶν νηπίων. «Ἀναχωρησάντων τῶν μάγων, ἰδοὺ Ἄγγελος Κυρίου φαίνεται κατ' ὄναρ τῷ Ἰωσήφ λέγων· ἐγερθεὶς παρ' ἡμῶν τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ φεύγε εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἴσθι ἐκεῖ, ἕως ἄν εἶπω σοι· μέλλει γὰρ Ἡρώδης ζητεῖν τὸ παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτό· Ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ νυκτὸς καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον».

Βλέπετε; Διωκόμεθα ὁ ἐνανθρωπήσας Θεὸς μας, ἐμέσως μὲ τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς Του! Διατί λοιπὸν νὰ μὴ διωχθῶμεν ἡμεῖς;

Τι καὶ ἂν ἐφορτάσαμεν Χριστούγεννα ὑπὸ διωγμὸν; Μήπως, ἡ Μεγάλη ἐκεῖ ἡμέρα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, δὲν ἦτο ἡμέρα χαρᾶς καὶ διωγμοῦ;

Τότε, τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Σωτὴρ μας, ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ὁ Ἄγγελος ἔλεγε πρὸς τοὺς ποιμένας· «Ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ» καὶ ἡ ἀγγελικὴ στρατιὰ ἔψαλλε μελωδικὰ τὸν ὕμνον τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὁ χορηγὸς τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εἰρήνης ἀπεκρούετο «Οὐ· ἦν, δι' αὐτόν, τόπος τῷ καταλύματι» συγχρόνως δὲ ὁ Ἡρώδης ἐταράττετο καὶ πᾶσα ἡ Ἱερουσαλὴμ μετ' αὐτοῦ καὶ ἐμελέτα οὗτος τὸν θάνατον τοῦ παιδίου!

Δὲν νομίζετε λοιπὸν, ὅτι ἐφέτος ἐφορτάσαμεν τὰ πραγματικὰ Χριστούγεννα, ἐκεῖνα τὰ πρῶτα τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ διωγμοῦ;

Ἡ ψυχὴ μας ἐφόρτασε δακρυσμένη· ὅμως διὰ τοὺς διώκτας μας, οἵτινες διαπράττουν ἐν μέγα καὶ φοβερὸν ἔγκλημα, θὰ τοὺς καταδικάσῃ ἀσφαλῶς ἡ Ἱστορία, ἀφοῦ σιωποῦν οἱ σύγχρονοι, δῆθεν πολιτιμένοι, λαοί.

Ἡ ψυχὴ μας ἐπόνεσεν, ἀλλὰ τὸν πόνον τὸν ἱερὸν, ὅστις γεννᾷ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης καὶ λατρείας ἀληθινῆς, τὸν ὁποῖον αἰσθάνονται μόνον ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐφορτᾶζουν τὰ ἀληθινὰ Χριστούγεννα τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ διωγμοῦ.

Χαρῆτε λοιπὸν, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκεισθε, διωκόμενοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ τίμιοι Φρουροὶ τῆς Θεοσεκείας τῶν Πατέρων ἡμῶν, εἴτε ἐν τῇ ἐξορίᾳ δέσμιοι, εἴτε ἐν ταῖς φυλακαῖς, εἴτε ἐν κρύπταις, εἴτε ἐφυγαδευθῆτε εἰς Αἴγυπτον, φεύγοντες τὴν ὁργὴν τῶν διωκτῶν, εἴτε προσερχόμενοι ἐν κατακόμβαις, εἴτε λατρεύοντες τὸν Θεὸν τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ Φωτός, ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῶν κρατικῶν ὁργάνων καὶ τῶν μισθοφόρων τῆς βίας καὶ τοῦ μίσους, χαρῆτε, ὅτι ἡλεήθημεν ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ ἐφορτάσαμεν τὰ ἀληθινὰ Χριστούγεννα τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ διωγμοῦ.

Μὴ κλονίζεσθε ἐν ὄψει τῶν δεινῶν καὶ τῶν θλίψεων· αὐτὰ ὅλα θὰ τὰ διαδεχθῇ, θάττον ἢ βράδυσον, εἰς μέγας θρίαιμβος, καθὼς τὴν εἰς Αἴγυπτον φυγὴν καὶ τὸν πόνον τοῦ Σταυροῦ, διεδέχθη ὁ θρίαμβος τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐφορτάσατε τὰ Χριστούγεννα ὑπὸ διωγμὸν, ἀλλὰ μὲ ἐλευθέραν ψυχὴν καὶ συνείδησιν, ἣτις οὐδέποτε δύναται νὰ δεσμευθῇ.

Ἐλευθέρα ἡ συνείδησίς μας, διότι δι' αὐτὴν δὲν ὑπάρχουν δεσμά, θὰ ψάλλῃ πάντοτε μὲ αἰσθήματα χαρᾶς τὸν ὕμνον τῆς ἐλευθερίας. «Ἐλευθέρα μὲν ἡ κτίσις γνωρίζεται, Υἱοὶ δὲ Φωτός, οἱ πρὶν ἐστισμένοι. Μόνος στενάζει, τοῦ σπέντους ὁ προστάτης. Νῦν ἐδλογεῖτο συντόνως τὸν αἴτιον. Ἡ πρὶν τάλαινα τῶν ἐθνῶν παγκληρία».

Ψάλατε ἐλευθέρα καὶ διακηρύξτε εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἵνα γνωρίσωσι, πῶς ἰσχύει ὁρθοδόξων ἡ πίστις.

Ψάλατε τὸν ὕμνον τῆς εἰρήνης· «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις· εὐδοκία» καὶ δεηθῆτε θεομῶς, μεταφέροντες τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν εἰς τὸν Χορηγὸν τῆς Εἰρήνης, ὅπως ἔλθῃ τάχιστα ἡ εἰρήνη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του τὴν Ἀγίαν.

Ἡ ΠΑΝΤΑ ΘΕΡΜΑΙΝΟΥΣΑ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(Πάνθεν μαρτύρων)

Ἡ Ἱστορία τῆς Ὁρθοδόξου Θεοσεκείας ἔχει ἀπειρα παραδείγματα θυσιασθέντων ὑπὲρ αὐτῆς ἀνθρώπων, πάσης ἡλικίας καὶ παντὸς φύλου.

Εἰς τὸ Πάνθεν τῶν Ἀγίων, ἰδίᾳ τῶν Μαρτύρων, βλέπει κανεὶς γέροντας καὶ νέους, ἀνδρας καὶ γυναῖκας, κοράσια καὶ μικρὰ παιδιά, νέους καὶ νεάνιδας, ἀκόμη δὲ καὶ νήπια.

Ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ καθέδρα ὅλων τῶν αἰσθημάτων, κατὰ συνέπειαν δὲ καὶ τῆς ἀγάπης. Καὶ ἀφοῦ οὐδεὶς ἀνθρώπος στερεῖται καρδίας, ἀσφαλῶς πᾶς ἀνθρώπος χριστιανός, οἰασδήποτε ἡλικίας καὶ φύλου, δέχεται τὴν θαλπωρὴν τῆς ἀγιαζούσης Χάριτος τῆς πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν καὶ τὴν Ἀγίαν Του Θεοσεκίαν, Ἀγάπης.

Εἰς τὸ πάνθεν τῶν Μαρτύρων τῆς Ἀγιωτάτης Θεοσεκείας τοῦ Χριστοῦ, πᾶς τις βλέπει, ἀφ' ἑνὸς τὸν ὑπερεκατοντούτην Ἱερομάρτυρα Χαράλαμπον, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ διετετὸς νήπιον Μάρτυρα Κήρυκον, τὸ τέκνον τῆς Μάρτυρος Ἰουλίττης, ὅπερ ἐφρονεῦθη, ριφθὲν ἐπὶ τῆς κλίμακος τοῦ μεγάρου τοῦ τυράννου Ἀλεξάνδρου, διότι κατόπιν τοῦ μαρτυρίου τῆς Ἀγίας Μητρὸς του, ἡρνήθη τοῦτο νὰ ἔλθῃ, προσκαλούμενον, πλησίον τοῦ τυράννου, τὸ ὅτιον, βιαίως προσαχθέν, ἐλάττωσε ἐπὶ τῆς κοιλίας καὶ διότι ἀνέφερε μετὰ στεναγμοῦ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

Ὅλα αἱ ἐποχαὶ τῆς Ἱστορίας τῆς Ἀγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ Θεοσεκείας ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν παρομοίας ἐκδηλώσεις θεομοιότητος ἀγάπης καὶ πίστεως πρὸς τὰς Ὁρθοδόξους καὶ Ἀγίας ἀρχὰς τῆς τοῦ Χριστοῦ Διδασκαλίας καὶ Θεοσεκείας.

Καὶ ἡ ἰδική μας ἐποχὴ, ἣτις τείνει νὰ φθάσῃ, εἰς ἔντασιν ἀπὸ ἀπόψεως πίστεως καὶ ἀγάπης πρὸς τὰς Ἀρχὰς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἀπὸ ἀπόψεως διωγμῶν κατὰ τῶν ἐμμενόντων πιστῶς καὶ στερεῶς εἰς αὐτὰς καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐκδηλουμένων, ναί, τείνει νὰ φθάσῃ τὰς ἐποχὰς ἐκείνας τῶν μεγάλων διωγμῶν κατὰ τῶν χριστιανῶν, ναί, ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ καὶ αὐτὴ φωτεινὰ παραδείγματα πίστεως καὶ ἀφωσιωμένων, πρὸς αὐτὰς τὰς Ἀγίας Ἀρχὰς, γερόντων, νέων, μικρῶν, μεγάλων, γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν παρ' ὅλην τὴν προσπάθειαν τῶν κληρικῶν, ἵνα τὴν ἐκριζώσουν ἀπὸ κάθε χριστιανικὴν καρδίαν, ναί, ἐνυπάρχει καὶ θαυματουργ-

γεῖ μέσα εἰς τὴν καρδίαν παντὸς ἀνθρώπου πάσης ἡλικίας καὶ φύλου.

Οὗτος ὁ νέος συνήντησε τὸν θάνατον, μεταβαίνων εἰς Ἀθήνας, ἵνα ἐκπληρώσῃ καθήκον ἀγάπης πρὸς τὸν νεώτερον ἀδελφόν του. Ἀναχωρῶν δὲ ἐκ τῆς οἰκίας του, πρὸς τοῦτο, κατ' ἐπανάληψιν ἀπεχαιρέτισε τὴν στοργικὴν Μητέρα του, ὡς ἂν νὰ ἤθελε νὰ δώσῃ καὶ νὰ λάβῃ τὸν τελευταῖον τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης ἀσπασμόν. Εἶχεν ἀγαπήσῃ πολὺ τὸν Χριστὸν καὶ εἰς τὰς συνομιλίας του μετὰ τῶν συμμαθητῶν του ἐν τῷ Γυμνασίῳ, πάντοτε μετ' εὐλαβείας καὶ γλυκύτητος περισσῆς ἀνέφερε τὸ Ἅγιον Αὐτοῦ ὄνομα.

Ἡ ἀγάπη του πρὸς τὰς Ὁρθοδόξους Ἀρχὰς ἦτο τόσῳ ζωηρά, ὥστε χάριν αὐτῶν ἐδέχθη κατ' ἐπανάληψιν παρατηρήσεις ἐκ μέρους τῶν Καθηγητῶν του, οἵτινες, παρ' ὅλην τὴν ἐκτίμησιν, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχον διὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἄμεμπτον διαγωγὴν του, τὸν παρετήρουν, βλέποντες, ἰδίᾳ, αὐτὸν ἀφωσιωμένον εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ φέροντα τὸν τιμητικὸν τίτλον τοῦ Παλαιοημερολογίτου.

Τόσῳ εἶχε πιστεύσει οὗτος εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ εορτολογίου, τὴν ὁποίαν, ὡς ἔκρεπε, παρεδέχετο αὐτὴν ὡς ὑπόθεσιν αὐτῆς ταύτης τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὅχι τῆς ἀστορολογίας, ὥστε συνομιλῶν μετὰ τῆς σεβαστῆς Μᾶτης του, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ τραγικοῦ του θανάτου, ἔλεγεν: Γιαγιά, θέλω νὰ ἴδω, πόσο πιστοὶ θὰ μείνουν ἐδῶ εἰς τὸ Λιόπеси οἱ Παλαιοημερολογίται, ἀκόμη δὲ τί θὰ γίνῃ ἐὰν πεθάνῃ κανεὶς, θὰ πᾶρουν διὰ τὴν κηδεῖαν ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς, ποῦ ἐπρόδωσαν τὴν Ὁρθοδοξίαν; Ἐγώ, ἐὰν πεθάνω, θέλω νὰ μὲ κηδεύσῃ ἱερεὺς Ὁρθόδοξος Παλαιοημερολογίτης καὶ ἐὰν δὲν θὰ εἶναι δυνατόν, τότε θὰ εὐχαριστηθῇ ἡ ψυχὴ μου νὰ μὲ πάρτετε χωρὶς ἱερέα εἰς τὸν τάφον! Δὲν ἐβράδυνε ὁ πόθος του νὰ ἐκπληρωθῇ.

Τὸν εὗρε ὁ θάνατος, μετὰ ὀλίγας ἡμέρας καὶ ἡ θάλασσίς του ἔγινε. Οἱ σκληρότατα πληγέντες εὐσεβεῖς γονεῖς του ἐσεβάσθησαν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ εἰς οὐρανούς ἀρπαγέντος Ἀγγέλου των καὶ τὸ σκῆνος τοῦ Ὁμολογητοῦ κατεβίβασαν εἰς τὸν τάφον χωρὶς τὴν συνοδείαν ἱερέως.

Ἰδοὺ, εἰς τὰς Καλάμας ἀχνίζει, ὡς ἔγραψε ἡ Φωνὴ μας, τὸ αἷμα νέου τοῦ Ἀθανασίου Δημητραπεοῦλου, πιστοῦ καὶ ἀφωσιωμένου, ὁδὸς εἰς τὴν κραιπλήν καὶ τὴν μέθην τὸν ἡδονῶν, εἰς τὰς ὁποίας οἱ νέοι τῆς ἐποχῆς ταύτης τοῦ ὕλισμοῦ κατὰ τὰ ἐννεμήκοντα πέντε τοῖς ἑκατόν, εἶναι ἀφωσιωμένοι, ἀλλ' εἰς τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν πίστιν καὶ τὰς Ὁρθόδοξους Ἀρχὰς τῆς Ἀγιοπάτης Διδασκαλίας Του, ἐδέχθη ἐκ μέρους ἀξιωματοῦχου τῆς τετιμημένης Χωροφυλακῆς, δυστυχῶς τυφλοῦ θιγάνου τοῦ Ἐπισκόπου Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομου Δασκαλάκη, μὲ ἀποτελεσματὴν τὴν θανάσιμον θραῦσιν τῆς καρδίας του.

Τὸ ἔγκλημά του, δι' ὃ ἐπιμωρήθη τόσῳ ἀπανθρωπῶς, ὑπῆρξεν ἡ εὐλάβειά του καὶ ἡ ἀφωσιώσις του πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἡ μετάβασίς του εἰς ἐρημικὸν ἐκκλησιδὸν μετ' ἄλλων χριστιανῶν, ἵνα προσευχηθῇ ἐπὶ τῇ εορτῇ τῶν Χριστουγεννίων κατὰ τὸ Πάτριον καὶ Ὁρθόδοξον εορτολόγιον.

Ἰδοὺ πῶς, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ στηθέντος Μεγάλου Σταυροῦ μέχρι τῆς σήμερον, τὸ Θεῖον καὶ Οὐράνιον Δένδρον τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Θρησκείας ποτίζεται ἀπὸ τὰ αἵματα τὰ Ἅγιασμένα. Πο-

τίζεται ἀπὸ αἵματα ἁγιασμένα τῶν παιδιῶν της, διότι ἐφυτεύθη τὸ Δένδρον τοῦτο μετὰ τὸ Πανάγιον καὶ Θεῖον αἷμα τοῦ φυτεύσαντος αὐτὸ Θεοῦ Αὐτρωτοῦ.

Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρξε λιγώτερον θαυμαστὴ ἢ θερμοτάτη ἐκδήλωσις τῆς τοιαύτης πίστεως καὶ ἀφωσιώσεως πρὸς τὰς Ὁρθοδόξους Ἀρχὰς τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας τοῦ ἐξ αὐτοκινήτιστικου ἀνυψήματος φονευθέντος δεκαεξαετοῦς Ἰωάννου Παπαγεωργίου ἐν Παιανίᾳ τῆς Ἀττικῆς ἐπισυμβάντος τὴν παραμονὴν τῆς Μνήμης τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σπυρίδωνος τοῦ Θαυματουργοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀγίας ζωῆς τοῦ εὐλαβεστάτου τούτου νέου λαμβάνοντες ὠρισμένα σημεῖα γεγόμενα εἰς ἡμᾶς γνωστὰ δι' ἐπιστολῆς, δυνάμεθα νὰ βεβαιωθῶμεν, ὅτι τὴν Ὁρθοδοξίαν μας περιμένει εἰς νέος καὶ μέγας θρίαμβος ἀντάξιός τῶν προηγουμένων καὶ νὰ διαπιστώσωμεν, ὅτι ἡ πρὸς τὸν Σωτῆρα μας Χριστὸν Πίστις καὶ Ἀγάπη ἐνυπάρχει, διὰ τελέσῃ τὸ ἱερὸν τοῦτο καθήκον, λόγῳ τοῦ κατ' αὐτῶν ἀπηγοῦς καὶ ἀνηκούστου διωγμοῦ.

Πλὴν ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία αὐτοῦ ἐψάλη ἐν κατανύξει καὶ εὐβλαβείᾳ ἀπὸ χορὸν ἑκατοντάδων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν προεξαρχοῦντος καὶ εὐλογοῦντος τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ πατρὸς ἱερέως Νικολάου.

Τὴν νύκτα τοῦ θανάτου του, κατ' ἀγαθὴν σύμπτωσιν καὶ πρὸς χαρὰν τῆς ἁγίας ψυχῆς του, ἐτελεῖτο ἅπλου ἡ Θεία Λειτουργία ὑπὸ τοῦ πνευματικοῦ του πατρὸς, ὅστις μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν μεθ' ὅλων τῶν ἐκκλησιαζομένων ἐπὶ τῇ Μνήμῃ τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σπυρίδωνος, ἔψαλε τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν μετὰ βαθιτάτης συγκινήσεως.

Ἐκ τῆς ἱερᾶς αὐτῆς ἀκολουθίας ἀπουσίαζε ἡ ἱερὰ σορὸς τοῦ Ἰωάννου, ἀλλ' ἡ ψυχὴ του περιέπτατο, ἀποδεχομένη τὰς εὐχὰς τῶν χριστιανῶν καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ πνευματικοῦ του Πατρὸς, ἀλλὰ καὶ παρηγοροῦσα τοὺς διωκομένους χριστιανούς καὶ ἐνθαρρύνουσα τοὺς ἀνυστάκτους φρουροὺς τῶν Ὁρθοδόξων Ἀρχῶν τῶν Πατέρων μας καὶ γενναίους ἀγωνιστὰς τῆς Ὁρθοδοξίας, φέρουσα ἐξ οὐρανοῦ τὸ μήνυμα τῆς νίκης καὶ τοῦ θριάμβου εἰς τὸν ὁποῖον ὅλοι πιστεύομεν καὶ θὰ πιστεύωμεν μέχρις ἐσχάτων.

† Ὁ Διαυλείας ΠΟΔΥΚΑΡΠΟΣ

ΠΟΥ ΒΑΙΝΟΜΕΝ;

Ἀρθρον τοῦ Ἀρχιμ. ΑΝΘΙΜΟΥ ΠΡΟΕΣΤΟΥ

Ὁ περιβόητος λοιπὸν Ρώσσελ μετὰ τὴν προσχώρησίν του εἰς τοὺς Ἀβδεντιστάς, διεκήρυξεν, ὅτι ἔλαβεν τὴν χειροτονίαν καὶ τὸ πρὸ μεγάλο ἀξίωμα κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸν Θεὸν κατὰ τὸ ἔτος 1876· ὅτι ἔγινε πρῶτον πάστορ καὶ φωτιστὴς τοῦ κόσμου καὶ κατόπιν ἐπηκολούθησεν ἡ ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων χειροτονία. Διὰ τοῦτο ἐβεβαίωσεν ὁ ἴδιος: «Ἐγὼ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἔχω καὶ τὰς δύο χειροτονίας, δηλ. τὴν θεῖαν καὶ τὴν ἐπίγειον· καὶ εἶμαι ἐπίσημος λειτουργὸς τοῦ Εὐαγγελίου ὑπὸ τὴν Γραφικὴν ἔννοιαν». (βλ. σελ. 66 καὶ 475—487).

Ἔτσι κατὰ τὸν Ρώσσελ «ἡ χεὶρ τοῦ Ἰεχωβά» ἦτο ἐπ' αὐτὸν καὶ ὁ Ἰεχωβάς ἐχρησιμοποίησεν ἰδιαιτέρως διὰ τὰ θεῖα του σχέδια τὸν Παῦλον, τὸν Ἰωάννην, τὸν Ἀρειον, τὸν Λούθηρον καὶ τὸν Κά-

ρολον Ρώσσελ. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ρώσσελ ἔφερεν στὰ χεῖλη τῶν σοφῶν ἀνθρώπων τὴν δυσπιστίαν καὶ τὴν εἰρωνείαν· καὶ διὰ τοῦτο, ὅταν ὁ Ρώσσελ συνεκάλεσε πάντας τοὺς ἐν Ἀλλεγκάνη καὶ Πίτσ-βουργ ἱερεῖς κατὰ τὸ 1877, ὅλοι ἠρνήθησαν νὰ πιστεύσουν εἰς τὴν διδασκαλίαν του.

Ἔτσι ἀπεφάσισαν νὰ ἀλλάξουν τὸ ὄνομα καὶ ἀπὸ Ρωσσελισταὶ ἔλαβον οἱ ὁπαδοὶ του τὸν τίτλον «Λαὸς τῆς χαρανγῆς τῆς χιλιετηρίδος» καὶ ταυτοχρόνως ἔφερον καὶ τὸν τίτλον ΧΙΛΙΑΣΤΑΙ.

Οἱ Ἀβδεντισταὶ ἐν Ἑλλάδι ἀσκοῦν μεγάλην προπαγάνδαν καὶ καθημερινῶς προσηλυτίζουσιν ἀπλοῦ-κοὺς χριστιανούς (νεοσημερολογίτας) καὶ τὸ φοβερώ-τερον εἶναι ὅτι τὸ ἐπίσημον κράτος καὶ ἡ σιωπὴ τῆς κρατουμένης Ἐκκλησίας ἐπέτρεψαν αὐτοῖς καὶ ἔκτι-σαν μεγαλοπρεπέστατον ναὸν εἰς Ἀθήνας καὶ ἐπὶ τῆς οδοῦ Κερραμικοῦ ὅπου βλέπει κανεὶς ἔκδηλα τὰ σημεῖα τῆς ἐαυτῶν προπαγάνδας. Ἐπὶ παραδείγμα-τι ἔχουν τοποθετήσῃ ἔξωθιν τοῦ Ναοῦ τῶν τὸ ση-μεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐν ᾧ εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὸ καθαγιασθὲν διὰ τοῦ τιμίου αἵματος τοῦτο σύμ-βολον τοῦ Σωτῆρος, δὲν τὸ δέχονται.

Οἱ Χιλιασταὶ καὶ οἱ προηγουμένως Ρωσσελισταὶ διὰ λόγους καθαρῶς προπαγάνδας ἠλλάξαν ἐπωνυ-μίαν καὶ ὠνομάσθησαν «Λαὸς τῆς χαρανγῆς τῆς χιλιετηρίδος». Ἔλαβον δὲ τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην διότι ὁ Ρώσσελ καὶ οἱ ὁπαδοὶ του ὑπεστήριζαν ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν γῆν ἔγινε τὸ 1874 καὶ ὅτι ἀπὸ τότε ὁ Χριστὸς προπαρεσβέυαζε τὰ πράγματα, διὰ νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐπὶ γῆς τὴν Βασι-λείαν του. Τί βασιλείαν ὅμως; καθαρῶς ὕλην καὶ κοσμικὴν, ἥτις θὰ εἶχεν κυβέρνησιν ἐγκαθιδρυ-μένην εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ με-τεῖχον ὡς ὑπουργοὶ ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαάκ, ὁ Ἰακώβ καὶ ὅλες οἱ μεγάλες προσωπικότητες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, οἱ ὁποῖες θὰ ἀνεφαίνοντο ἀπὸ τοὺς τά-φους τῶν. Οἱ ὑπουργοὶ αὐτοὶ ἔχοντες στὴ διάθεσιν τῶν ὅλα τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας καὶ ἐπικοινωνίας, τηλέφωνα, ἀσυρμάτους, ραδιοπομπούς, ἀεροπλάνα κλπ. θὰ ἠμποροῦσαν νὰ κυβερνοῦν ἀπὸ τὴν Ἱερου-σαλὴμ ὅλον τὸν κόσμον μὲ τέτοια τελειότητα, ὥστε νὰ ἐξασφαλίζουν ἀσφάλειαν, εὐμάρειαν, καλοπέρασι, ὑγείαν, εὐφορίαν τῆς γῆς, καὶ κάθε τι, ποῦ, θὰ ἔκα-μνε τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων ΕΠΙ ΧΙΛΙΑ ΕΤΗ μακρὰν καὶ εὐτυχιωμένην. Τὰ ἀνωτέρω δὲν τὰ λέγω ἐγὼ, τὰ δημοσιεύουν οἱ ἴδιοι χιλιασταὶ εἰς τὸ βιβλίον τῆς προπαγάνδας τῶν.

(Ἐκατομμύρια ζώντων οὐδέποτε θὰ ἀποθάνωσι σελ. 77, 95, 96 καὶ 100). Οἱ χιλιασταὶ πολλὰς διεψεύσθησαν εἰς τὰς προφητείας τῶν. Διὰ τοῦτο πολὺς κόσμος, ὅταν ἤκουε τὴν λέξιν χιλιαστῆς ἢ ὁ λαὸς τῆς χαρανγῆς τῆς χιλιετηρίδος ἔφαιγεν προ-τροπὰδην, διὰ νὰ μὴ ἀκούῃ τὰς ἀνοήτους προφητείας.

Οἱ ἡγέται τῶν τότε ἀπεφασίσαν νὰ λάβουν ὅλοι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν ἐκτρομακτικὴν αὐτὴν αἵρεσιν τὸν τίτλον ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ΙΕΧΩΒΑ.

Τὸν τίτλον αὐτὸν τὸν ἔλαβον εἰς μίαν ἐπίσημον συνέλευσιν τῶν, ποῦ ἔγινε εἰς τὸ **Ohio** τῆς Ἀμερι-κῆς τὴν 26ην Ἰουλίου 1931. Δύνασαι τώρα νὰ κα-ταλάβῃς τὴν αἵρεσιν τῶν καὶ τὴν γελοιοποίησιν τῶν καὶ τὸν λόγον, ποῦ ἀλλάζουν κάθε τόσο τίτλους ἀγα-πητέ μοι ἀναγνώστα. Τί σημαίνει ἡ λέξις Ἰεχωβά;

ἡ λέξις αὕτη εἶναι καθαρῶς Ἑβραϊκὴ καὶ εὐρίσκει-ται εἰς τὴν Παλαιάν Διαθήκην. Γιαχβὲ καὶ μάλι-στα εἰς τὸ πρωτότυπον αὐτῆς καὶ σημαίνει Κύριος ὁ Θεός.

Οἱ Χιλιασταὶ λοιπὸν μετωνομάσθησαν εἰς μάρτυ-ρας τοῦ Θεοῦ. Μεταχειρίζονται τὴν λέξιν Ἰεχωβά ἐπειδὴ οἱ πολλοὶ δὲν τὴν καταλαβαίνουν. Ἔχουν δὲ τὴν ἀνάδειξαν νὰ θέτουν εἰς τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ τοὺς ἐξῆς λόγους: «Ἐγὼ θέλω ἐγκαταστήσαι τὸν Ἰουδαϊσμόν θέλω λάβει ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ μίαν ἐκ τῶν νέων τρυφερῶν φιλοδοξιών του ΤΟΝ ΣΙΩΝΙΣΜΟΝ καὶ θέλω ἐγκαταστήσαι αὐτὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς μελλούσης βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς ἐπιγείου φύσεως τῆς Βασιλείας. Πάντες οἱ λαοὶ τοῦ κόσμου θέλουνσι γινώσκειν ὅτι ὁ Κύρι-ος κατέργησε τὸν ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΙΣΜΟΝ..... ἐξήρανε τὴν Χριστιανωσύνην καὶ ἐξωλοποίησε τὸν Σιωνισμόν τὸν Ἰουδαϊσμόν».

Μὲ τὰ παραπάνω λόγια μᾶς λένε οἱ χιλιασταί, ὅτι ἡ προπαγάνδα τῶν εἶναι ὑπὲρ τοῦ Σιωνισμοῦ καὶ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ ἐναντίον τοῦ ἐκκλησιαστικισμοῦ καὶ τῆς Χριστιανωσύνης. (Βλέπε βιβλίον Ἐκατομύ-ρια ζώντων οὐδέποτε θὰ ἀποθάνωσι).

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.

Ἀρχιμ. ΑΝΘΙΜΟΣ ΠΡΟΕΣΤΟΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΓΩΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μάϊος—Ἰούνιος.

Κατὰ τοὺς μῆνας αὐτοὺς συνεχίζεται μὲ τὸ αὐτὸ ἀκαταγώνιστον φρόνημα ὁ ἱερός ἀγών.—Τὰ ὄργανα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰσορμοῦν καὶ ἀναστατώνουν τὸ Ὁρφανατροφεῖον Ἀμφιάλης Ἅγιος Γεώργιος τρομάζον τὰ ὄρφανὰ καὶ κα-τασχέτουν τὰ ἀρχεῖα τῶν.—Τὸ Δ. Σ. ἐκδίδει πολυτελέστατον βιβλίον ἀγγλιστὶ μὲ σχετικὰς φωτογραφίας, εἰς τὸ ὁποῖον περιγράφει τοὺς ἀ-γῶνας.—Τὸ βιβλίον αὐτὸ κατόπιν ἐντολῆς τοῦ κ. Μπακοπούλου κατὰσχεται.—Τόσον ἡ Κεντρι-κὴ Διοίκησις Π.Θ.Ε.Ο.Κ., ὅσον καὶ τὰ Παραρτή-ματα τῶν ἐπαρχιῶν ἐπισκέπτονται τοὺς ἐορτάστας (ξένους καὶ ἡμετέρους) τοῦ Ἀπ. Παύλου καὶ ἐ-πιδίδουν εἰς αὐτοὺς διαμαρτυρίας διὰ τοὺς συ-νεχιζομένους διωγμούς.—Μετὰ τινὰ Σουηδοὶ καὶ Ἀμερικανοὶ ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καὶ ἐπισκέπτονται τὰ κυριώτερα ση-μεῖα τῆς Ὁργῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν.—Μένουν ἐκπλητοὶ καὶ καταστηλιτεύουν τὰ ἀν-τιχριστιανικὰ μέτρα.—Συγκεντρώσεις ἡμετέρων διὰ προσευχὰς διαλύονται βιαίως καὶ φυλακί-ζονται ἡμέτεροι.

Ἰούλιος—Ἀύγουστος.

Μέλη τοῦ Δ. Σ. ἐπισκέπτονται τὰ διάφορα Παραρτήματα τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπικοινωνοῦν μὲ ἐπιτιτίους παράγοντας.—Ἐντυπώσεις ἄρι-στοι ἀπὸ ὀργάνων καὶ φρόνημα ἀδελφῶν.—Ὁργανὰ Ἐπισκόπου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος εἰσορμοῦν εἰς Μονὴν Μπαφίου, ρίπτουν τὸν Ἀ-γίον Ἄρτον κατὰ γῆς καὶ ἀποκομίζουν εἰς φορ-

ΤΙ ΕΓΡΑΨΕ Ο ΤΥΠΟΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ ΜΑΣ

Καίτοι ἦτο αὐστηρὰ ἡ ἐντολὴ τῶν Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν, ὥστε νὰ μὴ δυνηθῶμεν νὰ λάβωμεν φωτογραφίας, ἐν τούτοις ὁ ἀσυγκράτητος χεῖμαρρος ποὺ κατέβηκε στὸν Πειραιᾶ καὶ στὰ ἄλλα παράλια σημεῖα ἀποδεικνύεται, ἐκτός ἀπὸ τὰς σχετικὰς ἀναφορὰς τῶν ἀρχῶν καὶ ἀπὸ τὴν εἰδησεογραφίαν τοῦ τύπου. Εἶναι βεβαίως ἀληθές, ὅτι ὁ τύπος ἐπειδὴ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τηρῇ τοὺς... τύπους, ἀνέφερε τὰ γεγονότα μὲ μίαν τυπικὴν πενιχρότητα. Καὶ ἀπὸ αὐτὰ ὅμως, γιὰ ἓνα, ποὺ ξέρεи νὰ διαβάξῃ ἐφημερίδα, βγαίνει οὐσία ὑπολογίσιμος καὶ ἀξιόλογος.

Ἡ «Καθημερινή» γράφει «Εἰς τὴν πρὸ τοῦ Δημαρχείου Πειραιῶς ἀποβάθραν συνεκεντρώθησαν χθὲς ἑκατοντάδες τινές (Σ. Σ. ἡ τυπικὴ ἑκατοντάς τοῦ τύπου εἶναι οὐσιαστικὴ χιλιάς ἐν τῇ πραγματικότητι) παλαιοημερολογιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπεπειράθησαν νὰ ρίψουν τὸν σταυρὸν εἰς τὴν θάλασσαν, παρεμποδισθέντες τελικῶς ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων». Καὶ ἡ «Ἐλευθερία» γράφει «Παλαιοημερολογίται συγκεντρωθέντες ἐκ διαφόρων σημείων εἰς τὴν πρὸ τοῦ Δημαρχείου Πειραιῶς ἀποβάθραν μὲ σκοπὸν νὰ ἑορτάσουν τὰ Θεοφάνεια ἀπεπειράθησαν νὰ ρίψουν τὸν σταυρὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Οὗτοι παρημποδίσθησαν ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, ἡ ὁποία ἐπεμβάσα ἐγκαίρως τοὺς διέλυσε. Συνελήφθη ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἱερεύς, ὅστις ὠδηγήθη εἰς τὴν Γενικὴν Ἀσφάλειαν, ὅπου καὶ κρατεῖται». Ἡ «Ἐστία» ἀναφέρει «Παρὰ τὴν ὑφισταμένην ἀπγχόρευσιν, ὀλιγάριθμοι παλαιοημερολογίται, ἐπεχείρησαν νὰ ἑορτάσουν εἰς τὸ Π. Φάληρον σήμερον τὰ Θεοφάνεια κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, διελύθησαν ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας..... Τὴν μεσημβρίαν οἱ παλαιοημερολογίται συνεκεντρώθησαν εἰς Καλαμάκι, διὰ νὰ τελέσουν ἐκεῖ τὴν εορτὴν τῆς καταδύσεως τοῦ Σταυροῦ. Ἡ ἀστυνομία ἔλαβεν ἐντολὴν νὰ διαλύσῃ αὐτοὺς».

Καὶ ὁ Τύπος λοιπὸν πληροφορεῖ τὴν κοινὴν γνώμην, ὅτι δὲν εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ ἀποθάνωμεν ἄς τὸ προσέξουν οἱ ἀρμόδιοι καὶ ἅς λύσουν ἓνα δρᾶμα, ποὺ ταλαιπωρεῖ ἓνα ἑκατομμύριο λαοὺ καὶ στιγματίζει τὴν ἐποχὴ μας.

τηγὰ αὐτοκίνητα ὅλα τὰ σκεύη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.—Συγκεντρώσεις διὰ προσευχὰς διαλύονται καὶ πάλιν βιάως.—Ἦρχισαν ἐπαφαί μελῶν Κεντρικῆς Ὁργανώσεως μὲ πολιτικοὺς ἀντιπροσώπους.—Ὅλοι ὑπόσχονται δίδοντας μάλιστα καὶ ἐγγράφους διαβεβαιώσεις.—Καβέρνησις ἐξαπατῶσα ἀνοίγει μίαν Ἐκκλησίαν εἰς Ἀθήνας καὶ μία εἰς Πειραιᾶ.—Παρὰ τὴν κοσμοσυρροὴν τὴν ἐπομένην Κυριακὴν ἡ Κυβέρνησις κλείει τὰς Ἐκκλησίας προβαίνουσα εἰς συλλήψεις.

Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

Ο ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ ΤΩΝ ΚΑΛΑΜΩΝ

Εἰς τὸ πρεβάνι τοῦ πόνου ὁ ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας. Τραυματισμένος σοβαρῶς, ἀποφέρει ἀγογγύστως τὸ μαρτύριον, διότι μόνον ἐτοί ἡ ὁρθοδοξία θὰ ἐπιβληθῇ. Καὶ τὸ ἄξιο τέκνον τῆς, ὁ Ἀθαν. Δημητρακόπουλος ἔδειξε ὅτι ξέρει καὶ τὰ ζῇ καὶ νὰ πεθαινῇ ἂν τὸ καλέσῃ ἡ ἀνάγκη διὰ τὸ Μεγαλεῖον τῆς.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΙΚΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ ΤΩΝ ΑἰΩΝΩΝ

Ἡ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητον ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι μόνον σύστημα σωζουσῶν Ἀληθειῶν, ἀποκαλυφθέντων δογμάτων. Εἶναι συγχρόνως καὶ τὸ εὐγενέστερον σύστημα ζωῆς. Εἶναι ὁ ἀρτιότερος κοινωνισμός. Κεντρικὸς ἄξων τοῦ Κοινωνισμοῦ αὐτοῦ εἶναι ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη. Καὶ ἡ ἀγάπη πάλιν αὐτὴ νοεῖται μόνον ὡς ὑποχρέωσις καὶ καθήκον πρὸς τὸν οἰονδήποτε πάσχοντα πλησίον. Εἰς τὴν περίπτωσιν μάλιστα αὐτὴν ἡ κοινὴ πατρις, τὸ κοινὸν θρησκευτικὸν φρόνημα, οὐδόλως λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ πράγματα ἐξετάζονται ὑπὸ τὸ πρῶτον πρῶτον ἀνθρωπιστικῆς εὐρύτητος, τὴν ὁποίαν μόνον ὁ ὑγιὴς Χριστιανισμὸς δύναται νὰ ἐννοήσῃ καὶ μόνον ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς δύναται νὰ πραγματοποιήσῃ. Ὅτι τοῦτο εἶναι πᾶθος καὶ ἐπιθυμία τοῦ Σωτῆρος, ἀλλὰ καὶ ἀπάνθισμα τῆς Εὐαγγελικῆς διδασκαλίας, ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ὑπέροχον παραβολὴν τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου.

Τὸ πνεῦμα τοῦτο ἐφήρμοσε ἡ ἡρωϊκὴ Ἐκκλησία τῶν διωγμῶν, τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων. Οὕτω ἀπὸ τοὺς ἀποστολικούς ἀκόμη χρόνους, ἀρχίζει ἓνας συστηματικὸς κοινωνισμός. Βλέπομεν εἰς τὰς «πράξεις τῶν Ἀποστόλων» τὴν διοργάνωσιν συσσιτίων, μὲ εἰδικὸν καὶ ἀφωσιωμένων προσωπικόν (Κεφ. ΣΤ.). Βλέπομεν νὰ ἐμφανίζονται ἐκλεκταὶ μορφαὶ ἀφιερούμεναι εἰς τὸ ἔργον τοῦ Χριστιανικοῦ Κοινωνισμοῦ, ὅπως ἡ Ταβιθά. Βλέπομεν τὸν κολαστὸν τῆς Χριστιανικῆς Ἱεροποστολῆς, τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, παραλλήλως πρὸς τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίας καὶ συστηματικῆς διατυπώσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, νὰ μερμυᾷ καὶ διὰ τὴν συλλογὴν ἐράνων, χάριν τῶν δεινοποθούντων τῶν Ἱεροσολύμων. Αἱ περιφημοὶ «λογαί» ἀποτελοῦν καρπὸν τοῦ Χριστιανικοῦ Κοινωνισμοῦ, ὅπως τὸν ἔζησε ὁ Μέγας Ἐρημνευτὴς τοῦ Χριστοῦ. Πνεύματος, Ἀπ. Παῦλος.

Ἔχομεν ἱστορικὰς μαρτυρίας, ὅτι καὶ ὑπὸ τὸ

πέλημα τοῦ Νέρωνος ἡ Ἡρωϊκὴ Ἐκκλησία, δὲν ἔπαυσε νὰ μεριμνᾷ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Χριστιανικοῦ Κοινωνισμοῦ. Πληροφοροῦμεθα ἐπ' αὐτοῦ, ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μ. Ἀθανασίου, ὅτε ἔπρεπε μία φοβερὰ ἐπιδημία εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, οἱ χριστιανοὶ παρῆλθον συστηματικῶς πρὸς ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς πάσχοντας, τὰς ὑπηρεσίας των, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς παραβολῆς τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου. Εἶναι πολὺ ἐλάχιστος ὁ χώρος τοῦ περιοδικοῦ, διὰ νὰ ἀναπτύξωμεν ἐν ἐκτίσει τὴν δρασὶν τοῦ Χριστιανικοῦ Κοινωνισμοῦ, τοῦ ὑπερόχου αὐτοῦ καρποῦ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης.

* *

Ἡ φωνὴ τῆς Ἱστορίας εἶναι διδάσκουσα καὶ παροτρύνουσα. Ἡ Ἐκκλησία ἐργαζομένη διὰ τὴν περὶ τοῦ τιμαλφοῦς καὶ θεοσδότου θησαυροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, δὲν ἔπαυσε μεριμνᾷσα διὰ τὴν ἀσκήσιν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλανθρωπίας, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ χρησιμοποιοῖ τὰ ἰδανικὰ αὐτά, ὡς μέσα, ἡ χριστιανικὴ πίστις, τότε μόνον εἶναι ζῶσα, ὅταν δύναται νὰ ἐμπνέῃ κοινωνικὰς ἀρετάς. Χριστιανισμὸς μόνον περὶ τὸ Δόγμα καὶ τὴν ἀκρίβειαν ἀσχολούμενος εἶναι ἀποστεωμένος φιλοσοφικὸν σύστημα. Ὁπὼς ἐπίσης καὶ χριστιανισμὸς ἐξαντιλούμενος μόνον εἰς κοινωνικὰς κινήσεις, παύει νὰ εἶναι σώζουσα θρησκεία καὶ καταντᾷ πολιτικοκοινωνικὸν κόμμα. Τὸ μεγαλεῖον τοῦ Χριστιανισμοῦ εὐρίσκεται εἰς τὴν οὐρανίαν ὡραιότητα τοῦ Δόγματος, εἰς τὴν ἀκρίβειαν τῆς πίστεως ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν εἰλικρινῇ καὶ εὐσυνπάθητον προσπάθειαν, νὰ ἀνακουφίσῃ τὸν οἰκονομικῶς πάσχοντα, ἀσθενῆ, ὀρφανόν, ξένον, χωρὶς νὰ ἀποβλέπῃ παρὰ μόνον εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀγάπης.

ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝ ΑΠΑΝΤΗΣΙΝ

Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν τι λέγει ;

Ἐκ προοιμίων διευκρινίζομεν, ὅτι γράφομεν οὐχὶ ἐξέπιθυμίας νὰ εὐρωμεν σφάλλοντας τοὺς ἀντιπάλους μας, ἀλλὰ κακίζοντες τὴν παρανομίαν, ὅπουδὴποτε τὴν συναντήσωμεν. Μία δὲ πρωτάκουστος παρανομία, ἀξία πανελληνίου κατακραυγῆς καὶ πανορθόδοξου καταδίκης εἶναι ἡ εὐλογηθεῖσα αἰμομιξία τῶν Ἀθηνῶν. Εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητον, τὸ ὅποιον πρῶτος κατεστηλτεὺς ὁ ἐκλεκτὸς Ἱεροκλῆρυξ Αὐγουστίνος Καντιώτης εἰς τὸ περιοδικὸν «Χριστιανικὴ Σπίθα». Ἐπομένως δὲν δύναται οὐδεὶς νὰ ἀμφιβάλῃ, ὅτι ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν κατεπάτησε τοὺς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡσέβησε πρὸς τὸ πανάρχαιον πνεῦμα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς αὐστηρότητος καὶ ἐσωτερικῆς πειθαρχίας.

Ἐπειδὴ ὅμως τὴν εὐθύνην οἰσोधήποτε Ἐκκλησιαστικῆς ἐνεργείας φέρει ἀμεράν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἐρωτῶμεν τὸν Μακαριώτατον: Πῶς ἠνέχθη μίαν τοιαύτην πράξιν, συνιστῶσαν αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔγκλημα τῆς αἰμομιξίας; Ἀραγε θά ἦτο διατεθειμένος νὰ ἀνεχθῇ ἔστω καὶ ὑπὸ μορφήν «οἰκονομίας», ἓνα τοιοῦτον ἀνοσιούργημα, πραττόμενον ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, ἐνδεεῖς καὶ πένιhas καὶ μὴ δυναμένους νὰ ἐξασφαλίσωσι τὰς οἰκονομικὰς βάσεις, διὰ νὰ συγκληθῶσι «εἰδικὰ συμβούλια» προκειμένου νὰ ἀποφανθοῦν ἐπ' αὐ-

τοῦ (III); Βεβαίως δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ὁ Μακαριώτατος ὅτι ἔσπευσε νὰ προλάβῃ ἔγκλημα ἐξωγάμων σχέσεων. Καὶ δὲν δύναται νὰ τὰ ἐπικαλεσθῇ αὐτά, διότι ἡ Ἐκκλησία δὲν ἐσυνήθισε νὰ πτοῖται ἀπὸ τὴν βίαν οὔτε νὰ δέχεται συμβιβασμούς, ποῦ ὅπουδὴποτε θίγουν καὶ καταστρατηγοῦν συνοδικὰς ἀποφάσεις. Ἐπομένως δὲν δυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν, ποῖον ὑπῆρξε τὸ αἷτιον τοῦ συντελεσθέντος πραξικοπήματος! Τὴν λύσιν τῶν ἀποριῶν μας μόνον ὁ Μακαριώτατος, διὰ μιᾶς κατηγορηματικῆς ἀπαντήσεως θὰ ἠδύνατο νὰ δώσῃ. Τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν δὲν εἴμεθα ἀφελεῖς νὰ ἀναμένωμεν, ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι ἡ σιωπὴ εἶναι συνήθως τὸ ἔσχατον καταφύγιον τῶν στερουμένων ἐπιχειρημάτων, ἀφ' ἑτέρου διότι ὁ Μακαριώτατος δὲν τιμᾷ συνήθως τοὺς ἀντιπάλους του μὲ τοιοῦτου εἶδους ἀπαιτήσεις, ἴσως διότι φοβεῖται τὸ φῶς τῆς ἐρεῦνης.

Ὁφειλομεν ὅμως χάριν τῆς κοινῆς γνώμης, νὰ διατυπώσωμεν τὰς ἀρχὰς μας ἐπ' αὐτοῦ. Κακίζομεν ὡς ἔγκλημα τὴν εὐλογηθεῖσαν Αἰμομιξίαν, καὶ πραξικομματικὴν, ὡς διαιροῦσαν τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν εἰς δύο τάξεις. Μίαν εὐνοουμένην, λόγῳ τῆς οἰκονομικῆς της εὐρωσύας καὶ μίαν περιφρονουμένην, ὡς οἰκονομικῶς ἄπορον καὶ ἐνδεῆ. Διὰ τῆς πράξεως αὐτῆς ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἀπέδειξε, ὅτι τὴν ἐνέργειαν τοῦ φωτισμοῦ τῆς Θ. Χάριτος (ἥτις θεωρεῖται συστατικὸν στοιχεῖον τῶν Συνοδικῶν ἀποφάσεων καθιστῶ αὐτὰς ὑποχρεωτικὰς) τὴν θεωρεῖ ἀπλήν καὶ ἄνευ οὐσίας φιλολογίαν. Καθηκὼν ἐπομένως παντὸς εὐσυνειδήτου χριστιανοῦ, φρονούντος περὶ Ἐκκλησίας, κατὰ τὸν ὁρθόδοξον καὶ ὄχι προτεστατικόν, εἶναι νὰ καταδικάζῃ τοιαύτας ἐνεργείας διακόπτων καὶ αὐτὸ τὸ μνημόσυνον.

Αὗται εἶναι αἱ σκέψεις μας Μακαριώτατε. Ἐάν ἔχητε σοβαρὰς δικαιολογίας ἀπαντήσατε. Τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ δὲν τὴν ἀποτελεῖ ἡ κατὰ πάντα ἀξιότιμος οἰκογένεια τοῦ κ. Κατσάμπα· ἀλλὰ τὸ πλήρωμα, τοῦ ὁποίου τὴν τραυματισθεῖσαν συνειδήσιν ὀφείλετε νὰ θεράπευσετε.

ΕΛΕΝΗ ΠΑΣΧΑΛΙΔΟΥ

Μέσα στὴ φρίκη τῶν πόνων, παρέδωσε τὸ πνεῦμα τῆς μετὰ χριστιανικὴν γαλήνην ἡ ἀξέλαστη ἀδελφὴ τῆς Χαλκίδος, ἡ Ελένη Πασχαλίδου. Ἦταν μία πραγματικὴ μυροφόρος τῆς ἀγάπης καὶ ἔδειχνε πάντα ἓνα ἀνύστακτο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰ ὀρφανὰ. Μέλος τῆς φιλοπτώχου ἀδελφότητος «Ἁγία Αἰκατερίνη» ἀνέπτυξε μὴ ἀξιόπαινην δραστηριότητα ὁ θάνατός της συνέβη τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1952 καὶ ἡ κηδεὶα της ἐγένετο ἄνευ ἱερέως. Τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Χαλκίδος ἐξέδωσε ψήφισμα ἐπὶ τῷ θανάτῳ της καὶ κατέθεσε ἀντὶ στεφάνου δραχμὰς 200 000 διὰ βοήθειαν ὀρφανῶν.

Ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης, θὰ δεχθῇ κοντὶ τοῦ τὴν ἀκαταπόνητην ἐργάτρια τῆς ἀγάπης, γιὰ τὴν ἑκουσίαν στήν αἰωνία εὐδαιμονίαν καὶ χαρὰ. Αἰωνία της ἡ μνήμη.

Λ. Μ.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἡ ΚΑΤΑΔΥΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙ- ΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΠΕΙΡΑΙΑ.

Βεβαίως ἡ ἐφορτενὴ κατάδυσις δὲν εἶχε τίποτε ἀπὸ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ ἐπιβλητικότητα τῶν παρελθόντων ἐποχῶν. Ἐν τούτοις ὅμως εἶχε ἓνα στοιχεῖον ἀπολύτως ἀξιολόγον καὶ ἀξιοθαύμαστον. Καὶ τὸ στοιχεῖον αὐτὸ ὑπῆρξεν ὁ ἀναταράχνητος ζήλος καὶ τὸ ἀναταράχνητον μαχητικὸν φρόνημα. Δὲν θὰ περιμένετε καρεῖς ἓνας λαὸς διωγμένος, ταλαιπωρημένος φέρων νοσπὰ τὰ στίγματα τῆς τελευταίας μαρτυρικῆς του περιπετειᾶς νὰ ἐπιδείξῃ τοιοῦτον σθένος καὶ τοιαύτην δύναμιν. Ὁ λόκληρος παραλία, εἰς ἔκτασιν καὶ εἰς βάθος πολλῶν χιλομέτρων, εἶχε καταληφθῇ ἀπὸ τὰ πλήθη τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας. Δὲν γνωρίζομεν ἔδν θὰ εὐαρεστηθῶν νὰ προσέξουν τὸ γεγονός αὐτό, οἱ κύριοι ἀρμόδιοι. Τὸ γεγονός ὅμως αὐτό, θὰ παραμείνῃ συντριπτικὸν γεγονός ἀνεξαρτήτως τῆς προσοχῆς τῶν καὶ περιοδικῶν ἤδη τὴν ἐξέλεξιν τοῦ ἀγῶνος μας, ἡ ὁποία θὰ εἶναι ἡ ΝΙΚΗ καὶ μόνον αὐτή.

Ἡ ΣΚΕΨΙΣ ΜΑΣ ΠΛΗΣΙΟΝ ΤΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ.

Ἐκάστη φωνὴ προερχομένη ἐκ τῆς Κύπρου μᾶς συγκινεῖ. Προσδίδομεν δὲ τὰς κραυγὰς μας, εἰς οἷον ὅποτε διαμαρτυρίαν χάριν τῶν ἀδελφῶν μας Ἑλλήνων τῆς Μεγαλονήσου. Ἐπομένως καὶ κατὰ τὰς παρούσας στιγμὰς, ποὺ πανηγυρίζεται ἡ ἐπέτειος τοῦ Ἱστορικοῦ τῆς δημογραφίσματος αἱ σκέψεις μας εὐρίσκονται πλησίον τῶν Κυπρίων, συγκαίροντες διὰ τὸ σθένος τῶν τῶν ἀναταράχνητον Ἑντασιῶν λαὸν καὶ τὸν Ἐθναρχὴν τοῦ κ. Μακάριον. Τὴν ἔνωσιν δὲ τὴν θεωροῦμεν αἰτημὰ μας, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε ὡς θύματα, ὄχι τῶν Ἀγγλων, ἀλλὰ τῆς ἀντιχριστιανικῆς τυραννίας τοῦ Κλήρου τῶν Ἀθηνῶν, εἰμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζομεν καλύτερον παντὸς ἄλλου, τὴν ἀξίαν τῆς Ἐλευθερίας.

ΜΕΤΑΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ.

Εἶναι γνωστοὶ οἱ τύποι, ποὺ ἐξορροῦν τὰς μεταμεσονυκτίους ἔρας καὶ γνωστοὶ αἱ ὑποθέσεις των. Καὶ εἰς τὴν Καιρὴν Διαθήκην ἀναφέρεται ἓνα περιστάτικόν μεταμεσονυκτίον ἔργον. Καὶ τὸ περιστάτικόν αὐτὸ εἶναι ἡ σύλληψις καὶ ἡ προδοσία τοῦ Σωτήρος. Παρόμοιον φαίνεται γεγονός ἐξήλωσε καὶ ὁ Πρωτοσύγγελος τῆς Θεσσαλονίκης Ἐπιμεχίας Φαναριοφαντάων. Οὕτω τὴν 13 Ἰανουαρίου 1952. συνελθόντες ἀπὸ τρεῖς ἄνδρας τῶν Μ. Α. Υ. ἀκριβῶς τὸ Μεσονύκτιον εἰσῆλθεν εἰς τὸ Ἱερόν Ἡσυχαστήριον τῆς Μεταμορφώσεως εἰς τὸ χωρίον Ρεμμάτια—Φαρμάλων καὶ ἐξαπατῶν δι' ἀπρεπῶν καὶ ψευδῶν λόγων τὸν ἐκεῖ μοναχόν, προσπαθοῦσε, νὰ ἀνεύρῃ τὸν Ἀρχιμανδρίτην Πιτέρα Θεωνά.

Ὁ τρόπος καὶ ἡ ὥρα, μὲ τὰ ὁποία ἐνήργησε, ἀποδεικνύουν τὴν ποιότητα τοῦ κομποῦ Πρωτοσυγγέλου. Ἀνθρώπος τοῦ σκότους καὶ τοῦ ψεύδους.

ἩΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ ΤΟΙΧΟΥ

Ἐλάχιστοι ἡμεροδείκται τοίχου παρέμειναν. Ἐν τὸς ὀλίγου δὲν θὰ ὑπάρχουν. Σπεύσατε νὰ παραγγείλετε.

ΑΝΑΝΕΩΣΕΤΕ ΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ ΣΑΣ

Ὑπενθυμίζομεν καὶ πάλιν τὸ Ἱερόν καθήκον ὅλων τῶν εὐλαβῶν ἀναγνωστῶν μας, νὰ ἀνανεώσωσι τὰς συνδρομὰς των. Ἐκάστη ἀνανέωσις ἐνισχύει τὴν κίνησιν μας.

ΟΤΑΝ ΕΜΠΕΝ Ὁ ΜΑΜΩΝΑΣ.

Ἡ κρατοῦσα Ἑκκλησία, ἀπευθύνουσα τὴν 11ην Μαγτίου 1951 τὴν Ἐγκύκλιον διὰ τοὺς Παλαιοημερολογίτας ἐχαρκτηρίσας τὴν Κυβέρνησιν ὡς «ἐθνητικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς σκεπτομένην». Προσφάτως ὅμως, ὅταν ἡ Κυβέρνησις, εἰς τὴν ὁποίαν συμμετέχουν κατὰ τὸ πλεῖστον μέλη καὶ ἐκείνης τῆς Κυβερνήσεως, ἠθέλησε νὰ τακτοποιήσῃ τὸ ζήτημα τῶν ἀκτεμόνων καλλιερῶν τῶν μὲ τὸ μοναστηριακὸν κτήματα, ἡ κρατοῦσα Ἑκκλησία ἠπείλησε νὰ ἀφορίσῃ τὰ μέλη τῆς Κυβερνήσεως, τὴν ὁποίαν κακίζει διὰ τὴν «ἀντικλησιαστικὴν» τῆς στάσιν. Ἐρωτῶμεν λοιπὸν : ποῖον πρᾶγμα ἤλλαξε τὸ φρόνημα τῆς Κρατοῦσης Ἑκκλησίας, ἐναντι τῆς Κυβερνήσεως ; Ἀντιδημοκρατικὴ πολιτικὴ τοῦ Κράτους ; ἀσφαλῶς ἡ μέριμνα γιὰ τοὺς ἀκτεμόνας καλλιερῶντας, εἶναι πρᾶξις Χριστιανικῆς ἀγάπης, ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς προλαμβάνομεν τὴν ἐπέκτασιν τοῦ Κομμουνισμοῦ ! Ἀλλωστε τὰ σημεῖα, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ θίξῃ (ἄσμενα θεάματα διεφθαρμένα περιστάτικα) τὰ παρασιωπῶν. Ἀπὸ τὰ γεγονότα βοοῦν, ὅτι ὁ Μαρωνᾶς εὐθυμίζει τὰ φρονηματα καὶ τὰς σκέψεις τῆς Κρατοῦσης Ἑκκλησίας ; Ἄν μπορῇ ἄς μᾶς διαπρεσθῇ. Πάντως καλὸν θὰ εἶναι τὸ γεγονός αὐτὸ νὰ τὸ προσέξῃ ἡ Κυβέρνησις,

Αἱ εὐχαὶ τοῦ Περιοδικοῦ μα.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» εὐχεται εἰς ὅλους τοὺς ἀγωνιζομένους ἀδελφούς, ὁρῶντας καὶ εὐτυχεῖν. Ἐπὶ δὲ ἐνίσχυναι αὐτῶν χάριν τῶν εὐγενεστάτων ἰδανικῶν Ὁρθοδοξίας καὶ Θεοσευτικῆς Ἐλευθερίας. Τὸ ἔτος, ποὺ διέδρευνε ὑπῆρξε ἔτος ἀγῶνος καὶ μάχης, τὸ ἀνατέλλον ἔτος ἄς εὐχηθῶμεν νὰ εἶναι ἔτος εὐρῆνης καὶ ἀποκαταστάσεως.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἐπανόρθωσις δημοσιεύματος

Εἰς τὸ πρὸ προηγούμενον φύλλον ἀνεγράφη ἀπὸ σπουδῆν, ὅτι εἶναι ἀρνησίχριστοι καὶ ἀρνησίθρησκοι πάντες οἱ ἐκκλησιασθέντες εἰς ναοὺς τῶν νεοημερολογιτῶν. Τὸ νόημα δὲν ἦτο αὐτό. Τὸ νόημα ἦτο ὅτι τοιοῦτοι εἶναι οἱ ἀνεχόμενοι τὴν καινοτομίαν τοῦ νέου ἑορτολογίου καὶ τὸν στραγγαλισμὸν τῆς θρησκευτικῆς Συναιδήσεως. Καὶ αὐτοὶ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ εἶναι ἐλάχιστοι.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΤΟΥ 1952

Ἐξεδόθη καὶ κυκλοφορεῖ εἰς πολυτελεστάτην ἔκδοσιν τὸ ἐγκόλπιον ἡμερολόγιον τοῦ 1952. Περιλαμβάνει τὰς τυπικὰς διατάξεις τῶν κυριωτέρων ἐορτῶν ἀναφέρει τὰ κυριώτερα γεγονότα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Εἶναι ἓνας πολυτίμος σύμβουλος διὰ πάντα κληρικὸν καὶ διὰ πάντα λαϊκόν. Τιμὴ δρχ. 10.000.

Ἐμβάσματα Συνδρόμων

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται : Πρὸς τὸν κ. Στᾶθρον Καρμάρτσον Χαλκονοκονδύλη 7.— Ἀθήνας

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092/1938
Διευθυντής : ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκονοκονδύλη 7.— Ἀθήναι
Ὑπεύθυνος Γραμματείου : Γεώργιος Σερμυλινῆς
Θεμιστοκλέους 35.— Ἀθήναι